

Сонет, написаний з відразою до грубого марновірства

Джон Кітс

Церковний дзвін журливо кличе знову
Слухняну людність до нових молінь,
До інших смутків, потерпань, болінь,
Послухати казань мертвотну мову.
Не здужає з чаклунського закову
Душа звільнитись: до лунких склепінь
Ідуть, ідуть, забувши любу лінь,
І славних річ, і музику чудову.

Той дзвін приніс би дрож і страх мені,
Якби не знав я, що він глухне, гасне,
Як лампа, де олія вже на дні,
Що стогне він перед кінцем, що засне
Назавжди він — і знов життя прекрасне
Безсмертним цвітом скресне навесні.